

Første næstformand (Knud Østergaard):

Der er nu fremsat følgende forslag om motiveret dagsorden: (se ovenfor). Dette forslag indgår ligeledes i forhandlingen.

Bente Juncker (CD):

Jeg vil gerne indledningsvis takke Socialdemokratiet, fordi det er kommet med denne forespørgsel.

Forespørgslen formulering kan tolkes derhen, at folkeskoleloven af 1975 ikke længere er tidssvarende. Det mener vi i CD heller ikke den er, og jeg må minde om, at vi stemte imod lovens vedtagelse dengang. Ved talrige senere debatter om emnet har vi givet udtryk for, at de løsninger, man havde stillet op, ikke løste problemerne.

Under forespørgselsdebatten i marts 1982 efterlyste CDs daværende uddannelsesordfører, fru Mimi Stilling Jakobsen, viljen til at gå andre veje end dem, der var fulgt i 20 år, og som gik ud på: væk fra det autoritære, væk fra paratviden, væk fra konkrete krav og pligter!

I folkeskolen blev det at lære at lære opfattet så bogstaveligt, at man overså den lille detalje, at når man lærer at lære, gør man det selvfølgelig for at lære noget. Det er rigtigt, at børn skal lære at lære, også i dag, hvor fremtiden peger i retning af livslang uddannelse ikke blot i form af egentlig videre- og efteruddannelse, men sandelig også derigennem, at man selv er i stand til løbende at følge med og derved erhverve ny viden og kunnen. Det er stadig dette med viden og kunnen, der er det, hvorom alt andet drejer sig i undervisningen.

Tiden ændrer sig og vi med den, men at 2 og 2 er 4, er stadig en kendsgerning, i hvert fald i den almindelige dagligdag, og det er en kendsgerning, at Holstebro er en by i Jylland og ikke på Bornholm. Sådan forholder det sig med det grundlæggende indhold i hele fagrækken.

Folkeskoledirektoratet arbejder for tiden på et oplæg om emnet »Hvad er grundlæggende kundskaber?«, og selv om man kunne spørge, hvad det skal til for, så har det vist sig, at det faktisk er på sin plads.

Ser man på undersøgelsen »Ansgar, hvem er det?« og andre lignende undersøgelser blandt gymnasieelever, opdages det, at det, som man både fra forældrenes, elevernes og

gymnasielærernes side forventer er med i bagagen fra folkeskolen, mangler i katastrofal grad.

Hvad skyldes det så? Er lærerne for ringe? Er børnene for dumme og dovne? Eller er vi for fedtede med folkeskolens økonomi? Nej, her er ingen forklaring. Men meget er ændret i vore børns vilkår som følge af vor ændrede måde at leve på, hvilket ikke har styrket deres baggrund for at være velfungerende skoleelever.

Når man så samtidig har kasseret alt det såkaldt gammeldags uden smålig skelen til, om der deri alligevel lå nogle værdier af gyldighed, og har indrettet formål og krav herefter, så må der på et tidspunkt komme et behov for at spørge: efter at vi nu har prøvet en masse, som nogle troede på, men som viste sig mangelfuldt, hvad gør vi da, som er tidssvarende nu, og som helst kan bære et stykke fremad?

Mindst to ting må erkendes. For det første, at skolens klientel har helt andre vilkår, som får følger for undervisningens udformning. For det andet, at børnene på flere områder er blevet svigtet, fordi man skulle have afprøvet alt muligt, bare det var progressivt.

Børnene blev svigtet, fordi man glemte at sætte grænser, og det gjorde man både i forældrenes opdragelse og i skolens pædagogik. Det smagte af disciplin og autoritet, begreber, der ikke duede, hvor frihed var nøgleordet. Fri opdragelse, ret til selv at bestemme, sådan skulle det være. Man glemte, at ingen frihed opleves, uden at grænserne kendes, og at friheden derved blot føles som ligegyldighed.

I artiklen »Børneliv« i Berlingske Tidende den 22. september i år har børnebogsforfatteren Bjarne Reuter sagt det, så det ikke kan misforstås:

»Det er forældrenes pligt at sætte grænser, og det er forældrene, der slækker på grænserne, efterhånden som de anser, at barnet er modent til at påtage sig et større ansvar.«

På samme måde må der også i skolen sættes grænser. Gør man ikke det, trives ingen fornuftig undervisning, og børnene gør det heller ikke.

Børnene svigtes endvidere derved, at resultatet af 9 eller 10 års skolegang er, at end ikke de mest grundlæggende kundskaber og færdigheder længere er noget selvfølgeligt.